

Biet nemuritor la zidul morții

Adrian Păunescu

Numai viteza mă mai ține viu
Și sclav măreț acelorași proporții,
Să mă opresc, n-am dreptul nici să știu
Că sunt alergător la zidul morții.

N-am timp la zidul morții să m-așez,
Și combustibil am, de nicăierea,
Probabil unii cred că și trișez,
Dacă, de-o viață, îmi refuz căderea.

N-am mai dormit de când eram copil,
Cu-aceste roți, cu-această șa sânt una,
Iar dacă aț încetini, umil,
M-aș prăbuși din zid, pe totdeauna.

Distanțele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele și rămase,
Pe zidul lentei morți, de-atâta drum,
Vehiculul mi s-a urcat în oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,
În toată cursa asta nebunească,
Ființei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

Și, vai, în toată tragica belea,
Cobor și urc mereu aceeași pantă
Și nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseală arogantă.

Destui își pot închipui că eu
Ador această-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul morții unui circ la țară.

Dar eu alerg, ca să nu mor, cumva,
Și înțeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morții, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alungă sorții,
Nu pierd nimic și nu pot birui,

POEZII ONLINE

Ca biet nemuritor la zidul morții.